

Naše slova jsou naší vizitkou!

Z jednoho zahraničního sboru mi na internetu posílají malý Zpravodaj, který vydávají pro své členy. Nedávno se v něm kazatel svěřil s následující epizodou, která i když je úsměvná, vyzývá k přemýšlení.

U sborového domu, kde bydlí i kazatel, bylo potřebné opravit starší dřevěný plot. Ve výboru se dohodli, že opravu provedou svépomocí. Ani kazatel nechtěl zůstat stranou, a tak se zapojil do práce: přibíjel tyčky. Po celou dobu u něho stál menší chlapec ze sousedství a trpělivě ho pozoroval. Kazatel si řekl, že bude dobré, když s ním naváže hovor, a tak se ho zeptal: „Líbí se ti taková práce? Chtěl bys to také zkusit?“

„Ani ne. Já jenom čekám, co budete jako farář dělat, až se uhodíte kladívkem do prstu. Můj tatínek vždycky neslušně nadává a maminka ho za to hubuje!“

Tento prostý příběh opravdu vyzývá k zamyšlení. Upozorňuje nás totiž, jak často bezděčně a neúmyslně používáme – možná by bylo správnější říct, že *zneužíváme* - jeden z nejpozoruhodnějších orgánů našeho těla: jazyk.

Podobně jako srdce, i jazyk je sval, který při jídle používáme k promíchání každého sousta, než ho spolkneme, a také máme na jazyku asi deset tisíc chuťových buněk, které vysílají do mozku signály, jestli to co jíme, je sladké, slané, hořké nebo kyselé. A další úlohou jazyka, ke které je nejvíce využíván, je řeč. Je to oblast, ve které může vykonat mnoho dobrého, ale také je zde nejvíce zneužíván. Vždyť i Bible nás upozorňuje, že „jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi... Je to svět zla mezi našimi údy, poskvňuje celé tělo a ničí celý náš život“ (Jk 3,5-6 SNC).

Ale budme spravedliví a nevynášeje soud jenom nad jazykem, když jádro problému je někde jinde. Před časem to výstižně vyjádřil můj přítel – opravář rádií: „Jazyk je jen reproduktor, zdroj vysílaného signálu je v myšlení člověka, v srdci.“ To potvrdil i Pán Ježíš, když řekl, že zlé myšlenky a zlá slova pocházejí ze zlého srdce (Mt 15,19) Jakub to ještě doplňuje myšlenkou, že pramen nemůže vydávat dvojí vodu a strom nemůže nést různé plody (4,11-12).

Apoštol Pavel napsal galatským křesťanům, jaké plody se rodí v srdci křesťana, který je vede Božím Duchem. Je to „lásky, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání“ (5,22). Je možné, aby člověk, který je zasažen Boží odpouštějící láskou, rozséval slova nenávisti a hořkosti? Je možné, aby ten, kdo uvěřil radostné zprávě o podané Boží ruce v Ježíši Kristu, vnášel do života druhých zármutek a šero? Je možné, aby ten, kdo přijal Ježíšův pokoj, šířil neklid a nervozitu? A jaká bude řeč toho, kdo se otevřel Božímu vedení a dovolil, aby v jeho srdci vzklíčila laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání?

Vím, že by někdo mohl přijít s námitkou, že žijeme v době, kdy je příležitost stále si na něco stěžovat nebo na něco nesprávného poukazovat: na podmínky v zaměstnání, na nízký plat nebo důchod, na neuspořádané vztahy ve společnosti. A tak je otázka, jestli máme vždycky podmínky pro radostné, laskavé a pokojné řešení svých životních situací.

David měl mnoho důvodů, aby byl nespokojený a stěžoval si. Byl korunován za izraelského krále, a přitom celé roky na svůj trůn čekal jako vyhnanec. Dokonce se proti němu postavil jeho vlastní syn Abšalóm a chtěl ho zabít, jen aby se zmocnil vlády. A jak David řešil situaci, to prozradil ve 39. Žalmu (v. 2-3): „Řekl jsem: Budu dbát na to, abych nehřešil svým jazykem. Svá ústa budu držet na uzdě, zvláště je-li bezbožník nablízku. A tak jsem mlčel jako němý. Zdržel jsem se i oprávněného odporu, ale tím více se jitřila má bolest. Mé srdce i mou mysl tak stravoval oheň, až jsem Boha oslovil.“

David si nestěžoval lidem, ale o svých těžkostech hovořil s Bohem, a to se mu osvědčilo. Proto svou zkušenost předával i druhým: „Pojďte děti, dejte na mne, chci vás vyučovat úctě k Bohu. Jak si má počínat člověk, který má rád život a jeho dary? Ať dává pozor na svůj jazyk, mluví vždy pravdu a nerozsévá zlo. Odvrať se od zlého a konej dobro, usiluj o pokoj, ten vždy hledej“ (Ž 34,12,15).

Davidovu radu si vzal k srdci i apoštol Petr, a proto v dopise adresovaném křesťanům připomíná: „Máte za úkol dokázat, že si vážíte života, a přejete-li si žít dobře a šťastně, dávejte pozor na svůj jazyk, aby z vašich úst nevyšlo nic špatného a lstivého“ (1 Pt 3,10).

Zamyšlení nad důležitostí jazyka a závažnosti slov nemůžeme uzavřít, aniž bychom nepřipomenuli, co řekl Pán Ježíš: „Dobry člověk rozdává z dobrého pokladu svého srdce a zly člověk ze zlého. Počítejte s tím, že budete skládat účty z každého neupřimného slova. Vaše slova o vás rozhodnou: buď vás ospravedlní, nebo odsoudí“ (Mt 12,35-37).

A tak nezapomeňme: Naše slova jsou naší vizitkou!

Jiří Drejnar

Pozor na jazyk!

Kdysi jedna herečka a zpěvačka, v době kdy už měla za sebou dobu největší popularity, cestovala se svým přítelem vlakem první třídy z Hamburku do Frankfurtu. Zdálo se, že je nikdo z lidí v kupé nezná, a tak při povídání přišla na přetřes i ona. Vedle zpěvačky seděla upovídáná žena, která všechno, co se řeklo, sebevědomě okomentovala. Když padla zmínka o zpěvačce, tak prohlásila, že její hlas upadá a že její kariéra už skončila. „Ztloustla a je jako vypasená husa,“ řekla s gestem znalce.

Muž sedící proti ní kritiku vyslechl a s úsměvem se na ženu obrátil: „Vážená paní, vy máte ale štěstí. Víte, že to můžete říct přímo té zpěvačce? Ona sedí náhodou vedle vás.“

Žena zbledla a rozpačitě se pokoušela o omluvu. Nakonec našla výmluvu, o které si myslela, že ji zachrání: „Jsem opravdu ráda, že se s vámi setkávám a mohu se přesvědčit o tom, jaká sebranka jsou ti novináři. K tomu, že jsem o vás mohla říct něco tak hloupého,“ řekla zpěvačce, „mě přivedli ti stupidní pisálkové, kteří přispívají do večerních plátků. Těm jedovatým divadelním kritikám člověk nikdy nemůže věřit. Novináři jsou příšerní lidé.“

Zpěvačka se usmála a s uhlazeným pokynem ji odpověděla: „To je úžasné! Už podruhé máte dnes štěstí. Vždyť jeden z těch novinářů sedí proti vám. Řekněte mu, co si o nich myslíte.“

P. Lefevre: One Hundred Stories to Change Your Life

